CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL PEDRO CRUZ VILLALÓN prezentate la 14 iulie 2011 [1]

1. Prezenta cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare ridică probleme de interpretare a unei dispoziții a Codului vamal al Uniunii Europene [2] pe care Curtea a avut deja ocazia să o interpreteze [3], care definește debitorii datoriei vamale născute din introducerea ilegală a mărfurilor pe teritoriul vamal al Uniunii. Acțiunea principală prezintă totuși o configurare inedită, iar soluționarea acesteia poate avea consecințe care nu pot fi neglijate. Specificitatea sa privește faptul că participarea la introducerea ilegală în cauză a fost realizată prin intermediul internetului și că ilegalitatea în litigiu a intervenit în cadrul traficului poștal. Soluționarea acțiunii principale este, pentru acest motiv dublu, susceptibilă să afecteze un număr potențial important de persoane, din cauza dezvoltării fără precedent a schimburilor comerciale prin corespondență realizate prin intermediul internetului [4] și a efectului demultiplicator al internetului [5].

I — Cadrul juridic

2. Articolul 202 din Codul vamal prevede:

„(1) O datorie vamală la import poate să ia naștere prin:

(a) introducerea ilegală pe teritoriul vamal al Comunității a mărfurilor supuse drepturilor de import sau

[…]

1 — Limba originală: franceza.

2 — Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2700/2000 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 noiembrie 2000 (JO L 311, p. 17, denumit în continuare „Codul vamal”).

3 — A se vedea în special Hotărârea din 4 martie 2004, Viluckas și Jonusas (C-238/02 și C-246/02, Rec., p. I-2141), Hotărârea din 23 septembrie 2004, Spedition Ulustrans (C-414/02, Rec., p. I-8633), precum și Hotărârea din 3 martie 2005, Papismedov și alții (C-195/03, Rec., p. I-1667).

4 — Astfel cum a subliniat, de exemplu, Comitetul Economic și Social European în avizul privind Propunerea de regulament (CE) al Parlamentului European și al Consiliului de instituire a Codului vamal comunitar (Codul vamal modernizat) [COM(2005) 608 final] (JO 2006, C 309, p. 22), „volumul achizițiilor de mărfuri efectuate pe internet sau prin corespondență în țări terțe crește în mod exponențial”.

5 — Această cauză poate avea, în sens larg, un impact asupra dezvoltării tehnicilor comerciale, precum „drop shipment”, care permite vânzarea unui produs dobândit de la un furnizor care efectuează el însuși operațiuni de livrare și, prin urmare, înlăturarea problemelor de gestionare a stocurilor, de logistică și de asistență post-vânzare, între altele.

În sensul prezentului articol, introducerea ilegală reprezintă orice introducere care încalcă dispozițiile articolelor 38-41 și ale articolului 177 a doua liniuță.

(2) Datoria vamală se naște în momentul în care mărfurile sunt introduse ilegal.

(3) Debitorii vamali sunt:

— persoana care introduce ilegal astfel de mărfuri;

— orice persoană care a participat la introducerea ilegală a mărfurilor și care știa sau ar fi trebuit să știe în mod normal că o astfel de introducere este ilegală;

— orice persoană care a dobândit sau deținut mărfurile în cauză și care știa sau ar fi trebuit să știe, în mod normal, în momentul achiziționării sau a primirii mărfurilor, că ele au fost introduse ilegal." [6]

6 — Codul vamal a fost modificat, în perioada pe parcursul căreia se desfășoară faptele în discuție în acțiunea principală, respectiv între aprilie 2004 și mai 2006, în special prin Regulamentul (CE) nr. 648/2005 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 aprilie 2005 de modificare a Regulamentului nr. 2913/92 (JO L 117, p. 13, Ediție specială, 02/vol. 17, p. 220). Modificările aduse Codului vamal prin acest regulament, în special cele referitoare la articolul 40, nu au totuși nicio incidență directă asupra soluției acțiunii principale.

II — Acțiunea principală

3. Din decizia de trimitere, precum și din observațiile scrise prezentate în conformitate cu articolul 23 din Statutul Curții de Justiție rezultă că domnul Jestel, reclamantul din acțiunea principală, a procedat, în perioada cuprinsă între aprilie 2004 și mai 2006, la scoaterea la licitație, pe platforma internet de licitații eBay prin intermediul căreia acesta gestiona două magazine pe numele său [7], a numeroase mărfuri originare din China.

4. Reclamantul din acțiunea principală acționa ca intermediar pentru încheierea unor contracte de cumpărare de mărfuri în schimbul plății pentru serviciile, în special de ordin lingvistic, astfel furnizate prin intermediul magazinelor sale eBay. Furnizorul chinez garanta furnizarea mărfurilor, stabilea prețurile și se ocupa de livrarea acestora în Uniune, cumpărătorii stabiliți în Germania primind mărfurile direct prin poștă.

7 — Se poate preciza de la început că, sub rezerva împrejurării că reclamantul din acțiunea principală își desfășura activitățile prin intermediul internetului, Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă („directiva privind comerțul electronic") (JO L 178, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 29, p. 257) nu se aplică. Astfel, dacă activitatea prin intermediul eBay intră sub incidența acestei directive, nu aceasta este situația, în temeiul articolului 2 litera (h) punctul (ii) din directiva menționată, în cazul „livrării de bunuri pentru care a fost încheiat un contract prin mijloace electronice", astfel cum a constatat Curtea (a se vedea Hotărârea din 2 decembrie 2010, Ker-Optika, C-108/09, Rep., p. I-12213, punctele 29 și 30).

5. Mărfurile ar fi fost astfel livrate fără să fi fost prezentate la vamă și, în consecință, fără să fi fost plătite taxele la import, aparent din cauza informațiilor eronate transmise de furnizorul chinez cu privire la conținutul și la valoarea coletelor expediate.

6. Apreciind că reclamantul din acțiunea principală participase la introducerea ilegală de mărfuri pe teritoriul vamal al Uniunii în sensul articolului 202 alineatul (3) a doua liniuță din Codul vamal, Hauptzollamt Aachen i-a adresat o decizie de impunere privind o taxă vamală de aproximativ 10 000 de euro și taxa pe valoarea adăugată la import de aproximativ 21 000 de euro.

7. Împotriva deciziei de impunere, reclamantul din acțiunea principală a introdus o contestație în care susținea că încheierea contractelor de cumpărare pe eBay și transmiterea numelui și a adresei cumpărătorilor către furnizorul chinez nu puteau reprezenta o participare la introducerea ilegală a mărfurilor în sensul articolului 202 alineatul (3) a doua liniuță din Codul vamal, întrucât au avut loc cu mult timp înainte de livrarea mărfurilor și prezintă relevanță numai ca temei juridic al transportului.

8. Întrucât a fost respinsă contestația reclamantului din acțiunea principală, precum și acțiunea introdusă împotriva acestei respingeri în fața Finanzgericht (Germania), reclamantul a formulat în această situație un recurs în fața Bundesfinanzhof.

III — Întrebările preliminare

9. Ridicând problema dacă participarea reclamantului din acțiunea principală la încheierea contractelor de cumpărare a mărfurilor prin intermediul magazinelor sale online pe eBay putea fi suficientă pentru a conferi acestuia din urmă calitatea de debitor vamal în sensul articolului 202 alineatul (3) a doua liniuță din Codul vamal, Bundesfinanzhof a decis să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Devine debitor vamal, în urma «participării» la introducerea ilegală pe teritoriul vamal al Uniunii Europene, în sensul articolului 202 alineatul (3) a doua liniuță din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar, persoana care, fără să contribuie în mod direct la introducerea mărfurilor, intermediază încheierea contractelor de cumpărare care au ca obiect mărfurile respective, cunoscând astfel faptul că vânzătorul

urmează să livreze mărfurile sau o parte a acestora prin posibila sustragere de la plata taxelor la import?

2) Dacă situația se regăsește în speță, este suficient ca persoana în cauză să considere acest lucru posibil sau persoana respectivă este considerată debitor vamal numai în cazul în care se așteaptă ca acest lucru să se producă?"

IV — Analiză

A — *Întrebările adresate*

13. Prin intermediul celor două întrebări, instanța de trimitere ridică, în esență, problema dacă faptele cu care este sesizată în acțiunea principală intră sub incidența dispozițiilor articolului 202 alineatul (3) a doua liniuță din Codul vamal.

10. Instanța de trimitere precizează că nu a fost soluționată încă definitiv problema dacă reclamantul din acțiunea principală presupusese că importurile ar fi realizate cu respectarea formalităților vamale, dacă avusese rezerve în această privință sau dacă se așteptase încă de la început ca acestea să se realizeze cu încălcarea formalităților menționate.

14. Trebuie să subliniem că instanța de trimitere consideră evident faptul că mărfurile în litigiu au fost introduse ilegal pe teritoriul vamal al Uniunii, în sensul articolului 202 alineatul (1) din Codul vamal. Aceasta ridică problema dacă împrejurările în care reclamantul din acțiunea principală a intervenit în operațiunile care au condus la introducerea ilegală în litigiu pot permite ca acesta să fie considerat, în temeiul articolului 202 alineatul (3) a doua liniuță din Codul vamal, debitor al datoriei vamale născute ca urmare a introducerii amintite.

11. Guvernul ceh și Comisia Europeană au prezentat observații scrise.

12. Întrucât părțile interesate care au prezentat observații scrise nu au formulat nicio cerere în acest sens în termenele prevăzute la articolul 104 alineatul (4) din Regulamentul de procedură al Curții, aceasta a decis ca audierea să nu aibă loc.

15. Instanța de trimitere arată în mod expres că are rezerve cu privire la posibilitatea de a considera că o persoană care, fără a contribui direct la introducerea ilegală a unor mărfuri, servește drept intermediar pentru încheierea unui contract de cumpărare privind marfa

respectivă participă la această introducere în sensul articolului 202 alineatul (3) a doua liniuță din Codul vamal.

16. Pe de altă parte, aceasta solicită să se stabilească dacă o persoană în situația domnului Jestel poate fi calificată drept debitor în sensul articolului 202 alineatul (3) a doua liniuță din Codul vamal, din moment ce a putut „cunoaște" („in Betracht ziehen") că mărfurile sau o parte a acestora urmau să fie livrate prin posibila sustragere de la plata taxelor la import. Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită să se stabilească mai precis dacă este suficient ca persoana respectivă să fi putut considera că această eventualitate este „posibilă" („für denkbar halten") sau dacă, dimpotrivă, trebuie ca persoana respectivă „să se aștepte" („fest rechnen") ca această eventualitate să se producă.

B — *Structura articolului 202 alineatul (3) din Codul vamal: a doua liniuță*

17. Articolul 202 alineatul (3) din Codul vamal definește trei categorii de persoane care pot fi declarate debitori ai datoriei vamale născute în urma introducerii ilegale a unor mărfuri pe teritoriul Uniunii. În primul rând, autorii introducerii ilegale, în al doilea rând, orice persoană care a participat la introducerea ilegală și care știa sau ar fi trebuit să știe în mod normal că o astfel de introducere era ilegală și, în al treilea rând, orice persoană care a dobândit sau a deținut mărfurile introduse ilegal și care știa sau ar fi trebuit să știe, în mod normal, că ele au fost introduse ilegal.

18. Astfel cum a hotărât Curtea, din însuși textul articolului 202 alineatul (3) din Codul vamal rezultă că legiuitorul Uniunii a intenționat să determine în mod complet condițiile de stabilire a persoanelor debitoare ale datoriei vamale [8] și să definească în sens larg persoanele care pot fi recunoscute debitoare ale datoriei vamale [9], în cazul introducerii ilegale a mărfurilor pe teritoriul vamal al Uniunii.

19. Este cert că reclamantul din acțiunea principală nu este persoana care a introdus material [10] mărfurile în litigiu pe teritoriul vamal al Uniunii și că acesta nu poate fi, în consecință, considerat debitor al datoriei vamale în temeiul articolului 202 alineatul (3) prima liniuță din Codul vamal [11].

8 — Hotărârile citate anterior Spedition Ulustrans (punctul 39), precum și Papismedov și alții (punctul 38). A se vedea de asemenea Hotărârea din 15 septembrie 2005, United Antwerp Maritime Agencies și Seaport Terminals (C-140/04, Rec., p. I-8245, punctul 30).

9 — Hotărârea Papismedov și alții, citată anterior (punctul 38).

10 — Acesta ar fi, de exemplu, cazul șoferului de camion care ar fi omis să se prezinte cu mărfurile pe care le transportă la primul punct vamal întâlnit în drumul său la intrarea pe teritoriul Uniunii, ca în cauza care a determinat pronunțarea Hotărârii Viluckas și Jonusas, citată anterior.

11 — Hotărârile citate anterior Viluckas și Jonusas (punctul 29), precum și Spedition Ulustrans.

20. Este cert și faptul că acesta nu a dobândit sau nu a deținut mărfurile în litigiu și că nu poate nici să fie considerat debitor al datoriei vamale în temeiul articolului 202 alineatul (3) a treia liniuță din Codul vamal.

21. Prin urmare, instanța de trimitere ridică în mod întemeiat problema aplicabilității articolului 202 alineatul (3) a doua liniuță din Codul vamal în cazul situației de fapt în discuție în acțiunea principală.

C — *Cine este debitor în sensul articolului 202 alineatul (3) a doua liniuță din Codul vamal?*

22. Calificarea „debitor" în sensul articolului 202 alineatul (3) a doua liniuță din Codul vamal este subordonată unor condiții care se întemeiază pe elemente de apreciere, în principiu, obiectivă, și anume participarea la introducerea mărfurilor în litigiu, și subiectivă, respectiv, cunoașterea ilegalității acestei introduceri. Astfel cum Curtea a avut ocazia să sublinieze în termeni perfect sintetici, debitorul, persoană fizică sau juridică, trebuie să fi participat cu bună știință [12] la operațiunile de introducere ilegală a mărfurilor pe teritoriul vamal al Uniunii, precizându-se că elementele de apreciere subiectivă sunt de natură să excludă, în anumite situații, această calificare [13].

23. Trebuie să amintim, înainte de a examina în detaliu condițiile de aplicare a articolului 202 alineatul (3) a doua liniuță din Codul vamal, că instanța de trimitere are la bază principiul că mărfurile au fost introduse în mod ilegal pe teritoriul Uniunii și, prin urmare, că au fost introduse cu încălcarea formalităților prevăzute la articolele 38-41 din Codul vamal. Cu toate acestea, instanța de trimitere nu mai furnizează niciun fel de informații în această privință, chiar dacă această introducere a intervenit în cadrul traficului poștal. Or, traficul poștal face obiectul unor dispoziții specifice, unele dintre acestea intrând sub incidența dreptului internațional, care sunt de natură să exercite o influență asupra soluționării acțiunii principale. În consecință, înainte de examinarea celor două condiții de aplicare a articolului 202 alineatul (3) a doua liniuță din Codul vamal, este necesar să se prezinte pe scurt principalele dispoziții aplicabile traficului poștal.

1. Observații introductive cu privire la specificitatea traficului poștal

24. În conformitate cu articolul 38 alineatul (1) litera (a) din Codul vamal, mărfurile introduse pe teritoriul vamal al Uniunii sunt

12 — Hotărârea Papismedov și alții, citată anterior (punctul 40).

13 — Hotărârile citate anterior Spedition Ulustrans (punctele 27 și 28), precum și Papismedov și alții (punctul 40).

transportate fără întârziere de persoana care le aduce în Uniune spre biroul vamal desemnat de autoritățile vamale sau către orice alt loc desemnat sau aprobat de acele autorități. Articolul 38 alineatul (4) din Codul vamal prevede totuși o excepție de la această normă pentru traficul poștal, cu condiția ca supravegherea vamală și posibilitatea de control vamal să nu fie compromise [14].

25. Până acum, Curtea nu a mai fost niciodată chemată să interpreteze această dispoziție din Codul vamal și nici, în sens larg, să se refere la normele vamale aplicabile traficului poștal.

26. Articolele 237 și 238 din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului nr. 2913/92 [15], care fac parte din secțiunea 4 intitulată „Trafic poștal" din titlul VII care regrupează dispozițiile aplicabile procedurii normale de declarare la vamă, care stabilesc principalele norme specifice aplicabile, în dreptul Uniunii [16], în cazul traficului poștal [17].

27. Regulamentul (CEE) nr. 918/83 al Consiliului din 28 martie 1983 privind instituirea unui regim comunitar de scutiri de drepturi vamale [18] prevedea, pe de altă parte, scutiri de

14 — A se vedea de asemenea articolul 45 din Codul vamal.

15 — JO L 253, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3. Regulamentul (CEE) nr. 4151/88 al Consiliului din 21 decembrie 1988 de stabilire a dispozițiilor aplicabile mărfurilor introduse pe teritoriul vamal al Comunității (JO L 367, p. 1), abrogat prin Codul vamal, prevedea deja dispoziții specifice pentru traficul poștal [a se vedea în special al cincilea considerent, precum și articolul 3 alineatul (4) și articolul 10 din acest regulament].

16 — Cu toate acestea, trebuie amintit că, în conformitate cu articolul 8 din Decizia 2000/597/CEE, Euratom, a Consiliului din 29 septembrie 2000 privind sistemul de resurse proprii al Comunităților Europene (JO L 253, p. 42, Ediție specială, 01/vol. 2, p. 206), aplicabil la data faptelor din acțiunea principală, resursele proprii ale Comunităților Europene, menționate la articolul 2 alineatul (1) literele (a) și (b) din decizia în cauză, printre care drepturile vamale, „se colectează de către statele membre în conformitate cu actele cu putere de lege, normele și actele administrative naționale, care, după caz, sunt adaptate cerințelor normelor administrative comunitare".

17 — Articolul 237 alineatul (1) secțiunea A din Regulamentul nr. 2454/93 prevede, astfel, că trimiterile poștale și în special coletele poștale „se consideră" ca declarate în vamă pentru punerea în liberă circulație fie [situația prevăzută la litera (a)] la data introducerii lor pe teritoriul vamal, cu condiția ca acestea să fie scutite de obligația prezentării în vamă în conformitate cu dispozițiile articolului 38 alineatul (4) din Codul vamal, fie, în caz contrar, [situația prevăzută la litera (b)] la data prezentării lor în vamă, cu condiția să fie însoțite de o declarație CN22 și/sau CN23. Inițial, era vorba despre declarațiile C1 și/sau C2/CP3. Dispoziția a fost modificată prin articolul 1 punctul 6 din Regulamentul (CE) nr. 1602/2000 al Comisiei din 24 iulie 2000 de modificare a Regulamentului nr. 2454/93 (JO L 188, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 12, p. 122) pentru a ține seama de faptul că formularele prevăzute de Uniunea Poștală Universală pentru declarația privind trimiterile expediate prin scrisoare sau coletărie mică fuseseră înlocuite [a se vedea în această privință considerentul (9) al regulamentului menționat].

18 — JO L 105, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 2, p. 126, rectificativ în JO 1986, L 271, p. 31. Acest regulament a fost modificat prin Actul privind condițiile de aderare la Uniunea Europeană a Republicii Cehe, Republicii Estonia, Republicii Cipru, Republicii Letonia, Republicii Lituania, Republicii Ungare, Republicii Malta, Republicii Polone, Republicii Slovenia și Republicii Slovace și adaptările tratatelor care stau la baza Uniunii Europene – Protocolul nr. 3 cu privire la zonele de suveranitate ale Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord în Cipru (JO 2003, L 236, p. 940). De atunci, acest regulament a fost abrogat prin Regulamentul (CE) nr. 1186/2009 al Consiliului din 16 noiembrie 2009 de instituire a unui regim comunitar de scutiri de taxe vamale (JO L 324, p. 23).

la plata taxelor la import în ceea ce privește trimiterile expediate cu o valoare neglijabilă, și anume cele care nu depășesc 22 de euro [19], precum și trimiterile expediate de o persoană particulară unei alte persoane particulare, mai precis de o persoană particulară dintr-o țară terță unei alte persoane particulare care locuiește pe teritoriul vamal al Uniunii, cu condiția să fie vorba despre importuri lipsite de orice caracter comercial [20].

28. Totuși, în decizia de trimitere nu se face nicio mențiune nici despre aceste scutiri specifice, nici chiar despre Regulamentul nr. 918/83. Guvernul ceh deduce de altfel din împrejurările de fapt prezentate în decizia de trimitere că mărfurile în litigiu au trebuit să fie menționate de expeditorul coletelor, și anume furnizorul, în documentația anexată la acestea din urmă, și anume formularul CN21 sau CN22, ca fiind mărfuri cu o valoare neglijabilă admise fără plata taxelor la import în conformitate cu articolul 27 din Regulamentul nr. 918/83. Se poate deduce de asemenea din decizia de trimitere că importurile în litigiu nu pot, în orice caz, având în vedere frecvența acestora, beneficia de scutirile pentru schimburile comerciale între persoane particulare.

29. Cu toate acestea, revine instanței de trimitere sarcina de a efectua constatările de fapt care îi permit să deducă eventualele concluzii în această privință.

30. Trebuie să se rețină că trimiterile poștale fac obiectul unor norme speciale care sunt, în esență, stabilite nu prin actele de drept derivat ale Uniunii evocate mai sus, ci prin Convenția Uniunii Poștale Universale, adoptată la 10 iulie 1964 în cadrul Organizației Națiunilor Unite [21] și prin Convenția internațională pentru simplificarea și armonizarea regimurilor vamale [22], semnată la Kyoto la 18 mai 1973 [23], și în special anexa F.4 la aceasta privind formalitățile vamale aplicabile traficului poștal, aprobată prin Decizia 94/798/CE

19 — A se vedea articolele 27 și 28 din regulamentul menționat. Această scutire privea mărfurile expediate direct dintr-o țară terță către un destinatar care se află pe teritoriul Uniunii, cu excepția produselor alcoolice, a parfumurilor și apelor de toaletă și a tutunului sau produselor pe bază de tutun.

20 — A se vedea articolele 29-31 din regulamentul menționat.

21 — Această convenție, la care au aderat toate statele membre ale Uniunii, stabilește cadrul juridic general care reglementează activitățile poștale internaționale.

22 — Decizia 75/199/CEE a Consiliului din 18 martie 1975 de încheiere a Convenției internaționale privind simplificarea și armonizarea procedurilor vamale și de acceptare a anexei la aceasta privind antrepozitele vamale (JO L 100, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 1, p. 17).

23 — Prin Decizia 2003/231/CE a Consiliului din 17 martie 2003 privind aderarea Comunității Europene la Protocolul de modificare a Convenției internaționale pentru simplificarea și armonizarea regimurilor vamale (Convenția de la Kyoto) (JO L 86, p. 21, Ediție specială, 02/vol. 15, p. 115), Uniunea a aderat la Protocolul de modificare a Convenției internaționale pentru simplificarea și armonizarea regimurilor vamale, adoptat de Consiliul de cooperare vamală la 26 iunie 1999. A se vedea de asemenea Decizia 2004/485/CE a Consiliului din 26 aprilie 2004 de modificare a Deciziei 2003/231/CE privind aderarea Comunității Europene la Protocolul de modificare a Convenției internaționale pentru simplificarea și armonizarea regimurilor vamale (Convenția de la Kyoto) (JO L 162, p. 113, Ediție specială, 02/vol. 17, p. 31). Aderarea acoperă textul protocolului de modificare, inclusiv apendicele I și II, cu excepția apendicelui III.

a Consiliului din 8 decembrie 1994 [24], astfel cum au fost puse în aplicare în diferitele ordini juridice naționale [25].

31. Reiese în special din dispozițiile Convenției internaționale pentru simplificarea și armonizarea regimurilor vamale și în special din anexa F.4 la aceasta privind formalitățile vamale aplicabile traficului poștal că respectarea formalităților vamale în cadrul trimiterilor poștale internaționale revine în principal expeditorului, care trebuie să furnizeze documentele necesare, respectiv formularul de declarație vamală (inițial formularele C2/CP3 din anexa F.4, în prezent declarația vamală CN22 sau CN23 în Codul vamal), facturile comerciale sau pro forma necesare și, dacă este cazul, orice alt document solicitat (certificat de origine, certificat fitosanitar, autorizație de export, de exemplu).

2. Participarea la introducerea mărfurilor pe teritoriul vamal al Uniunii

32. Astfel cum a subliniat instanța de trimitere, noțiunea „participare” prevăzută la articolul 202 alineatul (3) a doua liniuță din Codul vamal nu este definită de codul menționat. De altfel, acesta din urmă nu realizează nicio trimitere la dreptul statelor membre în vederea stabilirii sensului și a domeniului de aplicare al acestor dispoziții. Prin urmare, este vorba despre o noțiune autonomă a dreptului Uniunii care trebuie definită de Curte. Astfel, aceasta a considerat în mod repetat că rezulta din cerințele atât ale aplicării uniforme a dreptului Uniunii, cât și ale principiului egalității că termenii unei dispoziții de drept comunitar care nu face nicio trimitere expresă la dreptul statelor membre pentru a stabili sensul și domeniul său de aplicare trebuie în mod normal să primească, în întreaga Uniune, o interpretare uniformă și autonomă, care trebuie stabilită ținând cont de contextul dispoziției și de obiectivul urmărit de reglementarea în cauză [26].

33. Trebuie să subliniem de la început că dispozițiile articolului 202 alineatul (3) din Codul vamal nu au ca obiect să stabilească „persoana responsabilă” de introducerea ilegală a mărfurilor pe teritoriul Uniunii, ci, în sens mai larg, să definească debitorii datoriei născute ca urmare a acestei introduceri ilegale în interesul general al protecției intereselor financiare ale Uniunii.

24 — Decizia de acceptare, în numele Comunității, a anexelor E.7 și F.4 la Convenția internațională pentru simplificarea și armonizarea regimurilor vamale (JO L 331, p. 11, Ediție specială, 02/vol. 6, p. 209). Se observă că această anexă a fost totuși aprobată cu o rezervă generală și cu rezerve în privința normelor 19 și 26 și a practicilor recomandate 23, 24 și 25.

25 — A se vedea în această privință observațiile noastre la nota de subsol 16.

26 — A se vedea în special Hotărârea din 18 ianuarie 1984, Ekro (327/82, Rec., p. 107, punctul 11), Hotărârea din 19 septembrie 2000, Linster (C-287/98, Rec., p. I-6917, punctul 43), și Hotărârea din 27 februarie 2003, Adolf Truley (C-373/00, Rec., p. I-1931, punctul 35).

34. Într-adevăr, articolul 202 alineatul (3) din Codul vamal trebuie să fie interpretat, mai întâi, în lumina alineatelor anterioare, în special a alineatului (1) litera (a), care definește introducerea ilegală cu trimitere în special la dispozițiile articolelor 38-41 din Codul vamal. Introducerea mărfurilor pe teritoriul Uniunii este, în temeiul articolului 202 alineatul (1) ultima teză din Codul vamal, considerată ilegală, întrucât aceasta nu a făcut obiectul unei prezentări în vamă în conformitate cu dispozițiile articolelor 38-41 din Codul vamal menționat.

35. Această dispoziție confirmă astfel rolul central pe care declarația vamală și, în sens larg, declarantul vamal îl au în Codul vamal. Astfel cum Curtea a avut ocazia să constate, calitatea de debitor al datoriei vamale este exclusiv legată de formalitatea declarației vamale, aceasta rezultând din efectele juridice legate de formalitatea declarației [27]. Debitorul datoriei vamale este în mod normal declarantul sau, dacă este cazul, persoana în numele căreia se efectuează declarația [28] sau chiar persoana căreia îi revine obligația de efectuare a declarației [29]. Însuși obiectul articolului 202 din Codul vamal este, din această perspectivă, de a extinde [30] noțiunea de debitor al datoriei vamale la persoanele care nu au respectat dispozițiile reglementării vamale a Uniunii referitoare la declarația vamală, confirmând astfel în sens negativ rolul central al acesteia din urmă [31].

36. În aceste condiții, trebuie să se arate că cele trei liniuțe ale articolului 202 alineatul (3) din Codul vamal stabilesc o ordine care exprimă o anumită evoluție în „implicarea" persoanei recunoscute ca debitoare din cauza participării sale la introducerea ilegală a mărfurilor. Prima liniuță desemnează astfel, într-o anumită măsură, ca debitor principal sau de prim rang persoana care a efectuat introducerea ilegală, și anume cea care ar fi trebuit să efectueze în mod normal operațiunile de vămuire și să îndeplinească obligațiile declarantului vamal. A doua și a treia liniuță privesc persoanele care, deși nu sunt „răspunzătoare" pentru operațiunile de vămuire

27 — Hotărârea din 14 noiembrie 2002, Ilumitrónica (C-251/00, Rec., p. I-10433, punctele 32, 33 și 65).

28 — De exemplu, angajatorul persoanei care a efectuat introducerea ilegală în litigiu în executarea sarcinilor care îi sunt încredințate de acesta (a se vedea Hotărârea Spedition Ulustrans, citată anterior).

29 — Hotărârea Viluckas și Jonusas, citată anterior (punctele 23 și 24).

30 — A se vedea printre altele Hotărârea din 2 aprilie 2009, Elshani (C-459/07, Rep., p. I-2759, punctele 26-28).

31 — Ca și articolele 203-205, 210, 211, precum și 220 din Codul vamal, care vizează toate situații care se caracterizează printr-o încălcare de către operatorul în cauză a reglementării vamale a Uniunii (a se vedea Hotărârea din 31 martie 2011, Aurubis Balgaria, C-546/09, Rep., p. I-2531, punctele 32-34).

în temeiul dispozițiilor Codului vamal, sunt totuși implicate fie înainte, fie imediat după introducerea ilegală.

37. Astfel, articolul 202 alineatul (3) din Codul vamal permite să se definească mai multe categorii de debitori și, dacă este cazul, de codebitori solidari [32] ai datoriei vamale care ia naștere din introducerea ilegală a mărfurilor, determinați în funcție de implicarea acestora în operațiunea în litigiu. Trebuie să se insiste, în această privință, asupra faptului că Codul vamal nu stabilește nicio prioritate a unei categorii de debitori asupra unei alte categorii, autoritățile vamale putând să se adreseze fără distincție debitorului pe care îl consideră cel mai în măsură să permită realizarea obiectivului urmărit prin această dispoziție, și anume plata taxelor vamale eludate prin nerespectarea formalităților vamale.

38. Condiția obiectivă prevăzută la articolul 202 alineatul (3) a doua liniuță din Codul vamal este, în acest cadru, concepută în termeni foarte generali, destinați în mod vădit să cuprindă orice fel de situații. Ceea ce se impune nu este o „participare" efectivă la o „introducere ilegală" a mărfurilor pe teritoriul vamal și, prin urmare, o implicare mai mult sau mai puțin directă în ilegalitatea săvârșită, ci pur și simplu o „participare" la introducerea ca atare a mărfurilor, respectiv o implicare în toate operațiunile care au contribuit la prezența fizică a mărfurilor pe teritoriul vamal al Uniunii.

39. Astfel cum a subliniat avocatul general Tizzano în Concluziile prezentate în cauza care a determinat pronunțarea Hotărârii Spedition Ulustrans [33], citată anterior, „această condiție se va realiza de fiecare dată când o persoană va contribui material sau moral la introducerea mărfurilor în Comunitate". Se subliniază astfel că domeniul de aplicare potențial [34] acoperit de această dispoziție este deosebit de vast și că pot fi cuprinse atât contribuția directă la introducerea fizică a mărfurilor pe teritoriul vamal al Uniunii, respectiv o complicitate activă în trecerea frauduloasă a frontierelor externe ale Uniunii [35], cât și o contribuție indirectă, precum participarea la finanțarea operațiunilor de import care conduc la introducerea ilegală sau chiar, precum în acțiunea principală, simpla

32 — Aceasta era situația în cauza care a determinat pronunțarea Hotărârii Spedition Ulustrans, citată anterior.

33 — Punctul 40 din concluziile amintite.

34 — Și anume, sub rezerva ca a doua condiție, subiectivă, să fie îndeplinită.

35 — Aceasta este situația în ceea ce privește răspunderea solidară a șoferului camionului cu care mărfurile au trecut frontierele externe ale Uniunii cu încălcarea formalităților vamale și a angajatorului acestuia, precum în cauza care a determinat pronunțarea Hotărârii Spedition Ulustrans, citată anterior.

intermediere pentru încheierea contractului de cumpărare a mărfurilor introduse ulterior în mod ilegal pe teritoriul vamal al Uniunii.

40. Cu siguranță, astfel cum rezultă din decizia de trimitere, introducerea mărfurilor pe teritoriul vamal al Uniunii a intervenit în cadrul traficului poștal, iar reclamantul din acțiunea principală nu era nici expeditorul, nici destinatarul trimiterilor poștale care constituiau această introducere. Totuși, împrejurările menționate nu ne pot permite să conchidem că reclamantul din acțiunea principală nu a „participat" la introducerea în litigiu, din moment ce temeiul datoriei vamale care a luat naștere din mărfuri nedeclarate în vamă sau declarate în vamă cu o denumire eronată [36] este articolul 202 din Codul vamal.

41. În schimb, specificitatea traficului poștal trebuie să fie în mod cert luată în considerare în cadrul examinării condiției subiective prevăzute la a doua și la a treia liniuță ale articolului 202 alineatul (3) din Codul vamal pe care o vom realiza în continuare și care are drept funcție mai precis să relativizeze rigorile condiției obiective aplicate unor persoane care nu sunt în mod normal ținute de obligațiile care revin declarantului vamal.

36 — Hotărârea Papismedov și alții, citată anterior (punctul 36).

42. Prin urmare, se poate concluziona că o persoană care a servit drept intermediar pentru încheierea unor contracte de cumpărare referitoare la mărfuri introduse pe teritoriul Uniunii a „participat" la această introducere în sensul articolului 202 alineatul (3) a doua liniuță din Codul vamal.

3. „Care știa sau ar fi trebuit să știe în mod normal că o astfel de introducere este ilegală"

43. Persoana care a „participat" la introducerea mărfurilor pe teritoriul Uniunii, în sensul în care s-a arătat, nu poate fi totuși calificată debitor al datoriei vamale decât cu condiția, în conformitate cu articolul 202 alineatul (3) a doua liniuță din Codul vamal, demonstrării că aceasta știa sau, în mod alternativ, ar fi trebuit să știe în mod normal că o astfel de introducere este ilegală. În această privință, instanța de trimitere precizează că nu a efectuat încă această constatare.

44. Astfel cum a subliniat Curtea în numeroase rânduri, în cadrul procedurii prevăzute la articolul 267 TFUE, întemeiată pe o clară separare a funcțiilor între instanțele naționale și Curte, orice apreciere a situației de fapt din cauză este de competența instanței

naționale [37]. Prin urmare, nu revine Curții însăși să constate că condiția subiectivă era îndeplinită în speță, că reclamantul din acțiunea principală știa sau „ar fi trebuit să știe în mod normal" că introducerea mărfurilor în litigiu este ilegală. Totuși, pentru a oferi acesteia un răspuns util, Curtea poate, într-un spirit de cooperare cu instanța națională, să îi furnizeze toate indicațiile pe care le consideră necesare [38]. În consecință, îi revine sarcina să furnizeze instanței de trimitere informațiile care să îi permită efectuarea acestei constatări, să o informeze în același timp cu privire la metoda care trebuie urmată și cu privire la criteriile care trebuie utilizate.

45. Dificultatea principală ridicată de a doua liniuță a articolului 202 alineatul (3) din Codul vamal, precum și de a treia liniuță de altfel, privește în mod incontestabil stabilirea a ceea ce trebuie să se înțeleagă prin „«ar fi trebuit să știe în mod normal» [39] că introducerea mărfurilor este ilegală" [40].

46. Prin intermediul celei de a doua dintre întrebările sale, instanța de trimitere ne propune o alternativă, cu alte cuvinte, două răspunsuri posibile. Pe de o parte, s-ar putea considera că o persoană care a participat la introducerea ilegală în cauză este debitoare a datoriei vamale din moment ce se afla în situația de a concepe sau de a imagina că această ilegalitate se poate produce. Pe de altă parte, s-ar putea considera că aceasta este debitoare numai cu condiția să fie practic asigurată că acest lucru se poate produce.

37 — A se vedea printre altele Hotărârea din 16 martie 1978, Oehlschläger (104/77, Rec., p. 791, punctul 4), Hotărârea din 15 noiembrie 1979, Denkavit Futtermittel (36/79, Rec., p. 3439, punctul 12), și Hotărârea din 10 februarie 2011, Haribo Lakritzen Hans Riegel și Österreichische Salinen (C-436/08 și C-437/08, Rep., p. I-305, punctul 41).

38 — A se vedea printre altele Hotărârea din 1 iulie 2008, MOTOE (C-49/07, Rep., p. I-4863, punctul 30), Hotărârea din 4 iunie 2009, Mickelsson și Roos (C-142/05, Rep., p. I-4273, punctul 41), Hotărârea din 15 aprilie 2010, Sandström (C-433/05, Rep., p. I-2885, punctul 35), precum și Hotărârea din 22 decembrie 2010, Lecson Elektromobile (C-12/10, Rep., p. I-14173, punctul 15).

39 — În limba engleză «reasonably have been aware», în limba germană «vernünftigerweise hätten wissen müssen» și în limba spaniolă «debiendo saber razonablemente».

40 — Trebuie să se observe că Codul vamal cuprinde alte dispoziții care presupun formulări asemănătoare sau identice. Articolul 8 alineatul (1) prima liniuță privind anularea unei decizii favorabile luate pe baza unor informații inexacte sau incomplete. Articolul 201 alineatul (3) al doilea paragraf privind declarațiile vamale care se întemeiază pe informații false. Articolul 203 alineatul (3) a doua și a treia liniuță privește sustragerea mărfurilor de sub supravegherea vamală. Articolul 205 alineatul (3) privește consumarea unor mărfuri supuse drepturilor de import într-o zonă liberă sau într-un antrepozit liber. Articolul 210 alineatul (3) a doua liniuță privește scoaterea fără declarație vamală a mărfurilor supuse drepturilor de export de pe teritoriul vamal al Uniunii. Curtea însăși a utilizat formulări identice în propriile hotărâri (Hotărârea din 17 martie 2011, Comisia/Portugalia, C-23/10). Utilizarea unor formulări similare este de asemenea larg răspândită în actele care impun sancțiuni unor state terțe sau anumitor persoane sau entități („smart sanctions"), o persoană fizică sau juridică neputând fi considerată răspunzătoare pentru încălcarea unei interdicții dacă aceasta nu „a avut niciun motiv întemeiat să suspecteze" că acțiunea sa ar implica această consecință [a se vedea, de exemplu, articolul 10 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 442/2011 al Consiliului din 9 mai 2011 privind măsuri restrictive având în vedere situația din Siria (JO L 121, p. 1)].

47. Nu suntem nicidecum convinși de faptul că legiuitorul Uniunii a intenționat să permită ca o persoană care a „participat” la introducerea mărfurilor pe teritoriul Uniunii, în sensul foarte larg al „participării” pe care l-am propus pentru a fi reținut mai sus, să poată fi calificată „debitor al datoriei vamale” în sensul articolului 202 alineatul (3) a doua liniuță din Codul vamal din moment ce aceasta nu era în situația de a exclude ca ilegalitatea să se poată produce, cu alte cuvinte, pentru a relua formula instanței de trimitere, că o consideră „posibilă” („denkbar”). Totuși, nu suntem siguri nici de faptul că o calificare a „debitorului datoriei vamale” în sensul acestei dispoziții necesită nivelul de asigurare pe care îl sugerează ideea că persoana în cauză trebuie să se aștepte („fest rechnen”) ca această ilegalitate să se producă.

48. Prin urmare, înclinăm să considerăm că trebuie să se înlăture alternativa propusă de instanța de trimitere și să se încerce să se dea o interpretare autonomă a expresiei utilizate de dispozițiile articolului 202 alineatul (3) a doua și a treia liniuță din Codul vamal [41].

49. Adverbul „în mod normal” face trimitere la condiția unui operator economic normal informat [42] și desemnează ceea ce fiecare, în împrejurări normale, ar fi trebuit să știe. Ceea ce impune condiția subiectivă este, în definitiv, o evaluare *in concreto* a informațiilor de care dispunea sau putea să dispună persoana în cauză în împrejurări normale, destinată să măsoare probabilitatea ca aceasta să fi acționat cu încălcarea normelor vamale în cunoștință de cauză.

50. Condiția subiectivă prevăzută la articolul 202 alineatul (3) a doua liniuță din Codul vamal impune, în consecință, administrației vamale să stabilească, sub controlul instanțelor competente, că persoana care a participat la introducerea ilegală a mărfurilor în litigiu dispunea, trebuia să dispună sau putea să dispună de informațiile care să îi permită să identifice această ilegalitate, să prevadă sau să prevină, dacă este cazul, ca aceasta să se producă.

41 — A se vedea în această privință observațiile noastre de la punctul 32 din prezentele concluzii.

42 — Nu se poate vorbi, desigur, despre noțiunea de operator economic normal informat fără a o aminti pe cea de consumator mediu sau de internaut normal informat și suficient de atent și de avizat, din perspectiva căreia este evaluat, între altele, caracterul distinctiv al unei mărci (Hotărârea din 18 iunie 2002, Philips, C-299/99, Rec., p. I-5475, și Hotărârea din 15 septembrie 2005, BioID/OAPI (C-37/03 P, Rec., p. I-7975)]. „Consumatorul mediu, normal informat și suficient de atent și de avizat” este de asemenea utilizat în alte contexte decât cel al dreptului privind mărcile (a se vedea Hotărârea din 16 iulie 1998, Gut Springenheide și Tusky, C-210/96, Rec., p. I-4657). A se vedea de asemenea, în materia protecției consumatorilor, Hotărârea din 4 octombrie 2007, Schutzverband der Spirituosen-Industrie (C-457/05, Rep., p. I-8075), precum și, în materia publicității înșelătoare, Hotărârea din 8 aprilie 2003, Pippig Augenoptik (C-44/01, Rec., p. I-3095).

51. În cadrul acestei evaluări, orice fel de elemente sunt susceptibile a fi luate în considerare de autoritățile și de instanțele naționale competente. Pot fi citate, cu titlu indicativ și neexhaustiv, condiția persoanei în cauză (simplu particular, profesionist sau semiprofesionist), precum și calitatea în care a intervenit în cadrul operațiunii în litigiu, natura activităților considerate o „participare" la introducerea ilegală în litigiu, precum și stadiul operațiunii de import în cursul căreia au intervenit aceste activități (finanțarea operațiunilor de import, organizarea modalităților de transport al mărfurilor, încheierea contractelor de cumpărare), obligațiile contractuale care i se impun eventual acesteia sau chiar, mai simplu, informațiile de care trebuie să ia cunoștință sau care sunt disponibile și accesibile cu ușurință.

52. Aparține autorităților și instanțelor naționale competente obligația de a evalua, apreciind diferitele elemente pertinente aflate la dispoziția acestora susceptibile să stabilească faptul că persoana în cauză a acționat, cu o probabilitate suficientă, în cunoștință de cauză. Dacă o anumită marjă de apreciere trebuie să le fie recunoscută în această privință, le revine totuși obligația să efectueze această evaluare cu respectarea normelor care guvernează administrarea probelor în situații comparabile, în conformitate cu principiile echivalenței și efectivității [43].

53. În aceste condiții, vă adresăm rugămintea de a ni se permite, numai în scopul de a da instanței de trimitere un răspuns util la întrebările sale și cu titlu conclusiv, să ilustrăm mai concret elementele care pot fi luate în considerare în cadrul situației în discuție în acțiunea principală.

54. Astfel cum rezultă din precizările furnizate de instanța de trimitere, participarea reclamantului din acțiunea principală la introducerea ilegală a mărfurilor în litigiu s-a realizat prin intermediul magazinelor sale eBay.

55. În această privință, Comisia observă că reclamantul din acțiunea principală nu poate, pe de o parte, contesta că desfășura astfel, prin intermediul magazinelor eBay, cu o anumită regularitate și în scop lucrativ, o activitate de comercializare a mărfurilor pe internet, prin organizarea și prin facilitarea încheierii contractelor de cumpărare referitoare la livrări de mărfuri din China în Uniune și că nu putea ignora, pe de altă parte, că livrările de această natură dădeau naștere la obligația de a plăti taxele la import. În acest sens, Comisia se referă la fișa de informare privind comanda

43 — A se vedea în această privință, în special, Hotărârea din 10 aprilie 2003, Steffensen (C-276/01, Rec., p. I-3735, punctul 80), Hotărârea din 7 septembrie 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, Rec., p. I-7529), Hotărârea din 24 aprilie 2008, Arcor (C-55/06, Rep., p. I-2931, punctul 192), Hotărârea din 28 ianuarie 2010, Direct Parcel Distribution Belgium (C-264/08, Rep., p. I-731, punctele 32-36 și 42-47).

de mărfuri pe internet (comerțul electronic) elaborată de administrația vamală germană. Aceasta deduce de aici că era îndreptățit să se aștepte să îi semnaleze furnizorului sau clienților acestuia existența dispozițiilor în vigoare și să insiste asupra respectării lor, dacă avea îndoieli în ceea ce privește legalitatea introducerii mărfurilor în litigiu pe teritoriul Uniunii.

56. Astfel, Comisia face apel la două elemente, și anume, pe de o parte, natura activităților reclamantului din acțiunea principală și, în speță, caracterul cvasiprofesional, în ceea ce privește durata și volumul, al activității sale pe internet și, pe de altă parte, publicitatea informațiilor pertinente privind normele vamale aplicabile acestor activități, care necesită următoarele observații.

57. Trebuie să subliniem că primul element privește nu atât situația reclamantului din acțiunea principală, cât natura activităților sale sau modalitățile potrivit cărora acesta desfășoară activitățile amintite. Nu trebuie să se stabilească dacă acesta din urmă trebuie să fie considerat profesionist, semiprofesionist sau simplu amator, întrucât această distincție nu are niciun temei în Codul vamal. Dacă, desigur, desfășurarea de către o persoană fizică a unei activități cu titlu profesional implică a se prezuma că aceasta cunoaște toate normele aplicabile activității respective [44], exercitarea de către o persoană fizică a unei activități de amator nu îl poate, în caz contrar și doar pentru acest motiv, scuti de obligația respectării normelor vamale aplicabile și nici de orice răspundere pentru eventuala încălcare a acestora.

58. În schimb, caracterul continuu al activității în cauză, volumul mărfurilor în discuție, numărul și frecvența trimiterilor poștale realizate, precum și împrejurarea că acestea din urmă au fost realizate de unul și același furnizor sau de un număr foarte redus de furnizori sunt, cu siguranță, elementele care trebuie luate în considerare în cadrul acestei evaluări. În mod similar, împrejurarea potrivit căreia persoana în cauză a modificat modalitățile de desfășurare a activității în vederea evitării mai precis a obligației de a îndeplini formalitățile vamale este, din această perspectivă, de natură să aibă o importanță decisivă.

59. Al doilea element, și anume publicitatea informațiilor relevante, constituie în mod cert principalul element care trebuie luat în considerare pentru a aprecia dacă o persoană poate fi considerată în mod normal ca acționând

44 — În schimb, caracterul profesional al activității desfășurate poate fi, în mod evident, luat în considerare în aprecierea informațiilor aflate la dispoziția persoanei în cauză.

cu încălcarea normelor vamale în cunoștință de cauză. În această privință, instanța de trimitere poate ține, cu siguranță, seama de informații adresate publicului larg identificabile și accesibile cu ușurință, precum fișa de informare privind comanda mărfurilor pe internet invocată de Comisie. Aceasta trebuie să se poată întemeia de asemenea, mai sigur, pe informații pe care reclamantul din acțiunea principală era obligat să le cunoască, prin contract, și anume condițiile de utilizare [45] și reglementările specifice eBay.

60. În această categorie de informații „obligatorii" intră în special „regulamentul pentru vânzători" [46], pe care toți membrii eBay trebuie să îl citească și să îl înțeleagă și care urmărește să asigure, printre altele, aplicarea „legilor și a reglementărilor locale". Vânzătorii sunt astfel obligați prin contract să cunoască și să respecte liniile directoare privind punerea în vânzare la nivel internațional [47], care precizează necesitatea pentru vânzători și pentru cumpărători de a respecta diferitele reglementări aplicabile. Printre informațiile astfel făcute disponibile pe eBay la secțiunea „Asistență" de pe site-ul internet se află, în special la rubricile intitulate „Condiții de plată și de livrare", „Ambalarea și expedierea unui obiect", „Livrarea la nivel internațional", un document intitulat „Documente și formalități vamale" [48] care prezintă pe scurt obligațiile vamale care revin vânzătorilor.

61. Totuși, astfel cum am arătat mai sus, revine instanței de trimitere sarcina de a stabili dacă, ținând seama de natura activităților reclamantului din acțiunea principală, de informațiile pe care era obligat să le cunoască și de contextul de fapt și de drept în care se desfășoară activitățile menționate, în special faptul că introducerea mărfurilor în litigiu a intervenit în cadrul traficului poștal, acesta poate fi calificat „debitor al datoriei vamale care ia naștere din introducerea ilegală a mărfurilor pe teritoriul vamal al Uniunii" în sensul articolului 202 alineatul (3) a doua liniuță din Codul vamal.

45 — http://pages.ebay.fr/help/policies/user-agreement.html

46 — http://pages.ebay.fr/help/policies/seller-rules-overview.html

47 — http://pages.ebay.fr/help/policies/seller-international.html

48 — http://pages.ebay.fr/help/pay/customs.html

V — Concluzie

62. În consecință, propunem Curții să răspundă la întrebările preliminare adresate de Bundesfinanzhof după cum urmează:

„Articolul 202 alineatul (3) a doua liniuță din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2700/2000 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 noiembrie 2000, trebuie interpretat în sensul că o datorie vamală care decurge din participarea la introducerea ilegală a mărfurilor pe teritoriul vamal al Uniunii Europene ia naștere în sarcina unei persoane care, fără a contribui direct la introducerea menționată, a participat la aceasta în calitate de intermediar pentru încheierea contractelor de cumpărare referitoare la mărfurile menționate, în condițiile în care s-a demonstrat că, având în vedere informațiile de care dispunea sau putea să dispună în împrejurări normale, aceasta a acționat cu o probabilitate suficientă, în cunoștință de cauză.

În acest sens, revine autorităților și instanțelor naționale competente sarcina de a evalua și de a aprecia diferitele elemente relevante aflate la dispoziția lor, cu respectarea normelor care guvernează administrarea probelor în situații comparabile, în conformitate cu principiile echivalenței și efectivității."